

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubora Šeba a sudkýň JUDr. Evy Sakálovej a JUDr. Edity Bakošovej v právnej veci žalobcu **P. M.**, zastúpeného JUDr. Pavlom Dlhopolčekom, advokátom v Žiline, J. Reka 13, proti žalovanej **J. B.**, zastúpenej JUDr. Annou Kubovičovou, advokátkou v Považskej Bystrici, Tatranská 300/8, o zaplatenie 10 306,28 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 17 C 246/2005, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 23. februára 2010 sp.zn. 8 Co 392/2009, takto

r o z h o d o l :

Z a m i e t a dovolanie proti zmeňujúcemu zamietajúcemu výroku.

O d m i e t a dovolanie proti potvrdzujúcemu výroku.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania 69,80 € do rúk JUDr. Anny Kubovičovej, advokátky v Považskej Bystrici, Tatranská 300/8, do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina rozsudkom z 27. apríla 2009 č.k. 246/2005-239 konanie v časti o zaplatenie 9318,36 € zastavil. Žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 987,92 € do troch

dní od právoplatnosti rozhodnutia. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal a žalovanú zaviazal zaplatiť trovy štátu vo výške 94 € na účet súdu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že medzi účastníkmi došlo dňa 20. mája 2002 ústnou formou k uzavretiu zmluvy o dielo, ktorej predmetom bolo vykonanie prác spojených s výmenou a dodávkou strešnej krytiny na rodinnom dome u žalovanej, ktorá bola uskutočnená v období máj až jún 2002. Skutočnosť, že práce a dodávku materiálu vykonával žalobca, mal súd za preukázané zo znaleckého dokazovania (technický popis realizovaných stavebných prác a konštrukcií v bode 2.2.1.) a výsluchu svedkov. Námiетка žalovanej, že dielo žalobca neodovzdal, nebola dôvodná, keď z jej výpovede vyplýva, že práce neboli dokončené po jej telefonickom rozhovore so žalobcom a je zrejmé, že neuvažovala o ich ďalšom pokračovaní žalobcom, keď následne na dokončenie strechy, a to zvody, ríny a ukončenie krytiny uzavrela písomnú zmluvu o dielo so spoločnosťou J. a žalobca ukončenie prác akceptoval. Podmienkou ukončenia diela nie je podľa súdu písomné odsúhlasenie a odovzdanie. Pokiaľ ide o spochybňovanie kvality žalobcom vykonaných prác, súd uviedol, že žalovaná si neuplatnila žiadne z práv, ktoré mala možnosť využiť. Za nedôvodnú považoval námietku žalovanej v časti premlčania s poukazom na začaté trestné konanie dňa 31. októbra 2002 (sp.zn. 5 T 97/2003), v ktorom si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie sumy 310 486,90 Sk. Počas tohto konania premlčacia doba neplynula a právoplatným rozhodnutím v trestnom konaní zo dňa 29. júna 2005 bol žalobca so svojim nárokom odkázaný na občianskoprávne konanie. Keďže nedošlo k dohode o cene za dielo medzi zmluvnými stranami a zostalo sporné zaplatenie ceny za dielo – práce s výmenou a dodávkou strešnej krytiny, ktoré žalobca vyúčtoval faktúrou č. 010802 zo dňa 27. júla 2002, súd nariadil znalecké dokazovanie na určenie jeho primeranej ceny. Podľa záverov znalca a jeho analýzy rozsahu vykonaného diela nevyplývalo, že by boli vykonané na streche opravy a práce zo strany spoločnosti J., s.r.o., Dubnica nad Váhom. Znalec určil na základe hodnotu diela v sume 309 762 Sk s DPH. Závery znalca súd považoval za dostatočný podklad pre rozhodnutie, a túto hodnotu za skutočné určenie primeranej ceny, ktorú bola povinná poskytnúť žalobcovi žalovaná z uzavretej ústnej zmluvy o dielo.

Súd mal tiež preukázané, že v priebehu konania, potom ako došlo k vypracovaniu znaleckého posudku, došlo medzi účastníkmi k úprave ich vzájomných vzťahov a ustáleniu peňažného plnenia na sumu 350 000 Sk tak, že žalobcovi bude vyplatených 280 000 Sk

a 70 000 Sk právnenému zástupcovi. Bolo tiež nepochybne preukázané, že žalovaná do 31. decembra 2008 žalobcovi vyplatila na základe „dohody a určenia splátkového kalendára“ spolu sumu 280 000 Sk, a to prvú splátku 50 000 Sk do 14. augusta 2008 (dňa 28. júla 2008 20 000 Sk, dňa 7. augusta 2008 30 000 Sk) a zvyšok 230 000 Sk do 31. decembra 2008 (a to v mesiaci október až november 2008) za účelom úhrady ceny z uzavretej zmluvy a právnenému zástupcovi žalobcu vyplatila na základe tejto dohody ako platbu do 15. septembra 2008 vo výške 70 000 Sk dňa 12. septembra 2008 titulom trov konania. Za spornú považoval súd otázku príjemcu ďalšej platby 50 000 Sk do 15. septembra 2008, ktorú namietal práve žalobca, že mu nebola vyplatená, ale táto platba do 15. septembra 2008 bola vyplatená jeho právnenému zástupcovi, a tým žalovaná nedodržala vzájomnú dohodu, hoci v súvislosti s jeho písomnými podaniami (dňa 7. apríla 2009 a 27. apríla 2009) sa práve na „dohodu a určenia splátkového kalendára“ odvolával. Podľa súdu nebolo možné akceptovať „dohodu a určenia splátkového kalendára“, z pohľadu dôkazu tvrdenie žalobcu proti tvrdeniu žalovanej a bolo nepochybne preukázané uhradenie sumy spolu 350 000 Sk, avšak následne vznikli pochybnosti o tom, ako a komu jednotlivé platby v splátkach boli dohodnuté, a preto súd považoval naďalej za sporné zaplatenie ceny diela. Sporná nebola tá skutočnosť, že žalobcovi bola vyplatená suma 280 000 Sk, čím došlo zo strany žalovanej k čiastočnému splneniu povinnosti vyplývajúcej zo zmluvy o dielo. Súd tak dospel k záveru, že vznikla tým povinnosť žalovanej doplatiť žalobcovi rozdiel primeranej ceny stanovenej znalcom 309 762 Sk, a to vo výške 987,92 € (29 762 Sk), a preto zaviazal žalovanú dlžnú sumu uhradiť. V časti o zaplatenie sumy 9318,36 € (280 724,90 Sk) súd pre späťvzatie žaloby podaním dňa 7. mája 2008 a dňa 7. apríla 2009 konanie zastavil (§ 96 ods. 1 O.s.p.). Vo zvyšnej časti, a to časti uplatňovaných úrokov z omeškania (17,6 % od 28. júla 2002 do zaplatenia) žalobu zamietol pre rozpor s dobrými mravmi. V tejto časti rozhodnutie odôvodnil postojom žalobcu v priebehu konania, kedy požiadal o poskytnutie lehoty na urovanie vzájomných vzťahov, prijal návrh žalovanej o peňažnom urovaní v sume 350 000 Sk a za tým účelom jej poskytol lehotu do 31. decembra 2008 a následne menil svoje uplatňované nároky v časti príslušenstva. Prihliadol i na skutočnosť, že presné stanovenie výšky peňažného plnenia bolo závislé na znaleckom dokazovaní a považoval za spravodlivé, aby až suma stanovená znalcom bola braná za podklad hodnotenia nároku peňažného plnenia. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. s tým, že žalobca nemal plný úspech v konaní (úspech v časti zaplatenia 10 282,21 € - neúspech v časti príslušenstva 17,6 % vyčíslených od 28. júla 2002 ku dňu vyhlásenia rozsudku 12 226,42 €) a plný úspech

v konaní nemala ani žalovaná, pričom žalovaná v priebehu konania žalobcom žiadané trovy konania vo výške 70 000 Sk dňa 15. septembra 2008 zaplatila jeho právnenému zástupcovi. V konaní bola suma 2832 Sk uhradená z rozpočtových prostriedkov súdu na účet znalca. Keďže žalobcovi v konaní bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov a u žalovanej neboli zistené predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov, rozhodol o povinnosti žalovanej zaplatiť trovy štátu z titulu znalečného.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalobcu aj žalovanej rozsudkom z 23. februára 2010 sp.zn. 8 Co 392/2009 rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým bola žalovaná zaviazaná zaplatiť žalobcovi sumu 987,92 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku zmenil tak, že žalobu zamietol. Vo výroku, ktorým bola vo zvyšnej časti žaloba zamietnutá, rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Výrok o zastavení konania v časti o zaplatenie 9318,36 € ako odvolaním nenapadnutý, zostal nedotknutý s tým, že o trovách účastníkov konania a trovách štátu bude rozhodnuté osobitným rozhodnutím. Zmeňujúci výrok svojho rozhodnutia odvolací súd odôvodnil tým, že účastníci konania ako zmluvné strany v priebehu súdneho konania uzavreli dohodu v zmysle § 585 Občianskeho zákonníka, ktorej riešením malo byť vysporiadanie nárokov uplatňovaných na súde. Dohodou tak obmedzili výšku záväzku na sumu 280 000 Sk. Dohoda je tak platnou dohodou o urovaní, ktorá mala za následok zánik pôvodného záväzku „navrhovateľa voči odporkyni“ z titulu (ústnej) zmluvy o dielo. Tento záväzok bol aj v priebehu súdneho konania splnený dňom 30. decembra 2008. Vzhľadom na to nebolo možné zaviazat' žalovanú na zaplatenie sumy ako rozdielu medzi predtým uplatňovanou sumou a zaplatenou sumou. Podľa názoru odvolacieho súdu nebolo rozhodujúce, že k plneniu nedošlo takým spôsobom ako sa účastníci konania dohodli (bol porušený čas splatenia splátok). keby k zaplateniu záväzku totiž nedošlo, bolo možné obrátiť sa na súd a žalobou sa domáhať vydania rozsudku o splnenie povinnosti zo zmluvy. Odvolací súd neprihliadol na spochybňovanie platnosti dohody zo strany žalobcu v odvolacom konaní. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa, ktorý uzavretú dohodu medzi účastníkmi konania nesprávne vyhodnotil, vo výroku, ktorým bola žalovaná zaviazaná zaplatiť žalobcovi sumu 987,92 € zmenil a žalobu zamietol. Potvrdzujúci výrok svojho rozhodnutia odvolací súd stručne odôvodnil tým, že úroky z omeškania neboli predmetom dohody (medzi účastníkmi konania), preto odvolanie žalobcu nepovažoval za dôvodné.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, žiadal ho spolu s rozsudkom súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť na nové konanie a rozhodnutie. Dovolanie podal „z dôvodov uvedených v § 241 ods. b/, c/, d/, podľa ktorého dovolanie možno podať, ak konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, rozhodnutie vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní alebo rozhodnutie spočíva na nesprávnom posúdení veci“. V dôvodoch dovolania poukázal na to, že tak ako uviedol v odvolaní proti prvostupňovému rozsudku, medzi účastníkmi došlo síce k jednaniu o možnosti uzavretia mimosúdnej dohody, podmienkou tejto dohody však bolo, že žalovaná uhradí sumu 280 000 Sk v dohodnutých splátkach a termínoch, ktoré nedodržala, a preto k uzavretiu dohody v konečnom mimosúdnom vysporiadaní nedošlo. Navyiac k jednaniu o možnosti uzavretia v budúcnosti dohody o mimosúdnom vysporiadaní došlo pod tlakom zo strany žalovanej. Odvolaciemu súdu vytkol, že taktiež nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy a rozhodol na základe nesprávneho právneho hodnotenia týchto dôkazov, keď sa stotožnil so závermi prvostupňového súdu, že došlo medzi účastníkmi k uzavretiu dohody o mimosúdnom vysporiadaní sporu. V tejto súvislosti opakovane uviedol, že k takejto dohode malo dôjsť až po čiastočnom plnení, ktoré bolo určené v príslušných splátkach a tieto dohodnuté splátky zo strany žalovanej neboli dodržané, a preto žalobca odmietol uzavrieť dohodu o mimosúdnom usporiadaní sporu.

Žalovaná vo vyjadrení žiadala dovolanie žalobcu zamietnuť. Mala za to, že vlastne žalobca svoje dovolanie ani nezdôvodnil, v čom konkrétne vidí nesprávnosť postupu odvolacieho súdu, keď sa odvoláva na ustanovenie „§ 243, ods. b/, c/, d/ O.s.p.“. Špecifikácia týchto dôvodov podľa názoru žalovanej v podanom dovolaní napriek § 241 ods. 1 O.s.p., kde táto povinnosť vyplýva priamo zo zákona, absentuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovení § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.) alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Nakoľko v prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v časti výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 987,92 € tak, že žalobu zamietol a potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v časti výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšku (t.j. v časti uplatnených úrokov z omeškania), prípustnosť dovolania žalobcu proti zmeňujúcemu zamietajúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu vyplýva z ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. Pokiaľ ide o potvrdzujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu (v ktorom prípustnosť dovolania nevyslovil, ani nejde o potvrdzujúci rozsudok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým tento vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.), je nepochybné, že proti tomuto výroku prípustnosť dovolania žalobcu z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutie vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O.s.p. vylúčené. Dovolateľ však žiadnu z procesných väd vymenovaných v § 237 O.s.p. netvrdil a ani dovolací súd nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení.

Podľa názoru dovolacieho súdu možno čiastočne súhlasiť s úvahou žalovanej vo vyjadrení k dovolaniu, že žalobca svoje dovolanie ani nezdôvodnil, v čom konkrétne vidí nesprávnosť postupu dovolacieho súdu, keď nemožno nechať bez povšimnutia, že dovolanie podal „z dôvodov uvedených v § 241 ods. b/, c/, d/...“, čím (odhliadnuc od neuvedenia konkrétneho odseku § 241 O.s.p., ktorý ich má štyri) nepochybne odôvodnenie dovolania oprel o ustanovenie § 241 ods. 2 O.s.p. v znení účinnom do 31. augusta 2003. Napriek tomu dovolateľom tvrdené skutočnosti – vychádzajúc z obsahu ním podaného mimoriadneho opravného prostriedku – možno podradiť pod dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t.j. že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Úlohou dovolacieho súdu v prípade dovolania odôvodneného nesprávnym právnym posúdením veci, je posúdiť, či odvolací súd na zistený skutkový stav použil správny právny predpis a či ho aj správne interpretoval.

Z dovolania vyplýva, že žalobca odvolaciemu súdu vytýka, že svoj záver o nepriznaní žalobcovi sumy 987,92 € založil na úvahe, že účastníci konania ako zmluvné strany v priebehu súdneho konania uzavreli dohodu v zmysle § 585 Občianskeho zákonníka, ktorou malo dôjsť k vysporiadaniu nárokov uplatňovaných na súde.

Podľa § 585 ods. 1 Občianskeho zákonníka dohodou o urovnaní môžu účastníci upraviť práva medzi nimi sporné alebo pochybné. Dohoda, ktorou majú byť medzi účastníkmi upravené všetky práva, sa netýka práv, na ktoré účastník nemohol pomýšľať.

Ak bol doterajší záväzok zriadený písomnou formou, musí sa dohoda o urovnaní uzavrieť písomne: to isté platí, ak sa dohoda týka premlčaného záväzku (§ 585 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

Doterajší záväzok je nahradený záväzkom, ktorý vyplýva z urovnania (§ 585 ods. 3 O.s.p.).

Urovnanie (transakcia) je dohoda, ktorou strany riešia vzájomnú spornosť alebo pochybnosť vzťahujúcu sa na ich záväzok tým, že vzájomné práva a povinnosti upraví a nahradia novými. Doterajší záväzok tak zaniká a je nahradený novým záväzkom, ktorý vyplýva z urovnania. Urovnáním sa zo záväzkového vzťahu strán odstraňuje to, čo je medzi nimi sporné alebo pochybné, a to nie vyšetrením a zistením skutočného stavu sporného prvku v ich vzťahu, ale zrušením záväzku, ktorý má tieto nedostatky, a jeho nahradením novým záväzkom. Dohoda o urovnaní je samostatným zaväzovacím dôvodom – právnym dôvodom vzniku záväzku. Po uzavretí dohody o urovnaní sa už veriteľ nemôže domáhať plnenia z pôvodného záväzku, ale len plnenia z nového záväzku zo zmluvy, ktorá je právnym dôvodom jeho vzniku.

Vychádzajúc z obsahu spisu dovolací súd, zhodne s názorom prezentovaným odvolacím súdom, má za to, že v priebehu konania pred súdom prvého stupňa účastníci konania, ako zmluvné strany pôvodnej ústnej zmluvy o dielo, uzavreli dohodu o urovnaní v zmysle cit. ustanovenia § 585 ods. 1 Občianskeho zákonníka. S poukazom na vyššie uvedené teoretické východiská platným uzavretím tejto dohody o urovnaní došlo k zániku záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o dielo, preto sa už žalobca (v postavení veriteľa) nemôže domáhať plnenia z pôvodného záväzku. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že tvrdenie žalobcu v dovolaní, že „odmietol uzavrieť dohodu o mimosúdnom usporiadaní sporu“ z dôvodu nedodržania splátok a termínov žalovanou, je irelevantné. V zmysle uzavretej dohody o urovnaní totiž žalovaná svoj záväzok zaplatiť žalobcovi sumu 280 000 Sk (a právnomu zástupcovi žalobcu 70 000 Sk) do 31. decembra 2008 splnila. Žalobca toto plnenie od žalovanej v plnej výške prijal. Preto záver odvolacieho súdu o nemožnosti zaviazat' žalovanú na zaplatenie rozdielu medzi pôvodne žalobcom uplatňovanou sumou a sumou žalovanou zaplatenou na základe uzavretej dohody o urovnaní (bez ohľadu na prípadné nedodržanie jedného termínu splátky dlhu), je správny.

Pokiaľ dovolateľ namieta, že rozsudok odvolacieho súdu aj v potvrdzujúcom výroku spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, tak ako už bolo uvedené vyššie, nesprávne právne posúdenie (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) považuje Občiansky súdny poriadok za prípustný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný

prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu proti zmeňujúcemu výroku zamietol (§ 243b ods. 1 O.s.p.) a proti potvrdzujúcemu výroku podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovaná si uplatnila nárok na náhradu trov dovolacieho konania pozostávajúcich z odmeny advokáta za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k dovolaniu - § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. – ďalej len „vyhláška“) vo výške 51,45 € (§ 10 ods. 1 vyhlášky) + 7,21 € - režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) + 19 % DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky), spolu 69,80 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 16. augusta 2012

JUDr. Ľubor Šebo, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová